

F.t.l. om køb på kredit

Til stk. 1.

Bestemmelsen angiver de maksimale kreditomkostninger, som kreditor kan beregne sig, hvis han har tilsidesat sin oplysningspligt vedrørende kreditomkostningerne efter § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, jfr. stk. 2.

Efter lov om renter ved forsinket betaling m.v. § 2, stk. 1, sammenholdt med § 1, stk. 2, skal der normalt ikke betales kreditrente, medmindre det er aftalt eller forudsat. Kreditor kan således i almindelighed kun kræve renter og andre kreditomkostninger, hvis det er aftalt. Forslagets § 39 tilsigter ikke at medføre nogen ændring heri. Stk. 1 medfører, at i tilfælde, hvor det er aftalt eller forudsat, at der skal betales kreditomkostninger, men hvor kreditor ikke ved indgåelsen af et køb har sørget for skriftligt at give køberen oplysning om kreditomkostningerne som foreskrevet i § 8, kan han ikke kræve mere af køberen end kontantprisen samt en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld svarende til den til enhver tid gældende diskonto med et tillæg af 2 pct. Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at køberen har måttet påregne at skulle betale vederlag for den tilbudte kredit, hvorfor det ikke findes rimeligt, at køberen opnår kreditten helt vederlagsfrit. Har køberen fået oplysning om kreditomkostningerne angivet enten som et samlet beløb eller som en effektiv rente, men ikke angivet på begge måder, er det klart, at køberen har fået et vist grundlag for at kunne bedømme kreditomkostningerne. I betragtning af den vægt, som må lægges på, at køberen sikres oplysning om, hvad de samlede kreditomkostninger udgør såvel beløbsmæssigt som relativt, finder justitsministeriet imidlertid, at det er rimeligt, at køberen, blot én af de nævnte oplysninger mangler, ikke skal kunne tilpligtes at betale mere i omkostninger for kreditten, end hvad der svarer til en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld på diskontoen med et tillæg på 2 pct. Rentesatsen svarer til morarenten efter § 5, 1. pkt., i lov om renter ved forsinket betaling m. v. Er der aftalt eller forudsat lavere kreditomkostninger, skal køberen dog ikke betale mere, end hvad der følger heraf. Stk. 1 angiver blot de maksimale kreditomkostninger, som kreditor kan beregne sig i denne situation.

For at finde ud af, hvor meget kreditor i disse tilfælde kan kræve betalt af køberen, er det nødvendigt at fastlægge, hvorledes kontantprisen skal beregnes, hvis heller ikke den er oplyst. Efter betækningsudkastet beregnes den som det beløb, som kreditor kan godtgøre, at markedsprisen ud-

45 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

gjorde ved køkets indgåelse, jfr. betækningsudkastets § 38, stk. 1, 3. pkt., og betænkningen s. 113.

Ved den seneste ændring af købeloven er det om købesummens fastsættelse i forbrugerkøb bestemt, at såfremt prisen eller dens fastsættelse ikke fremgår af aftalen eller forholdene i øvrigt, skal køberen betale, hvad der under hensyn til salgsgegenstandens art og beskaffenhed, gængs pris ved aftalens indgåelse samt omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt, jfr. købelovens § 72.

For at opnå overensstemmelse med købelovens regler om prisfastsættelsen i forbrugerkøb er det i stk. 1, 2. pkt., bestemt, at hvis kontantprisen ikke er oplyst i overensstemmelse med § 8, stk. 1, nr. 1, fastsættes den efter købelovens § 72.

I betænkning nr. 845/78 om forbrugerkøb, s. 60 ff., er nærmere redegjort for indholdet af købelovens § 72, herunder at der med udtrykket gængs pris sigtes til den pris, som sælgere sædvanligvis kræver under tilsvarende omstændigheder. I detailhandelen kan der imidlertid ofte være forskellige prisniveauer, idet priserne vil kunne variere efter forretningens beliggenhed og art og den service, der ydes kunderne. I så fald er det den sædvanlige pris hos de sælgere, som handler under tilsvarende forhold, som skal lægges til grund. Er sælgerens sædvanlige pris lavere end den, der er gængs i branchen, bør der dog lægges vægt på sælgerens pris.

Betydningen af stk. 1 er, at har sælgeren f. eks. alene oplyst kreditkøbsprisen og/eller de enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid, skal køberen højst betale kontantprisen – eventuelt fastsat efter købelovens § 72 – samt en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld, der svarer til diskontoen med et tillæg på 2 pct. Det samme gælder, hvis sælgeren kun har angivet kreditomkostningerne som et samlet beløb eller som en effektiv årlig rente, men ikke på begge måder. Kan kreditor imidlertid godtgøre, at køberen på trods af de manglende oplysninger har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme kreditomkostningerne, følger det dog af stk. 3, at kreditor kan kræve de faktiske kreditomkostninger betalt. Der kan f. eks. være grundlag for at anvende stk. 3, hvis der alene beregnes kreditomkostninger i form af bagudfaldende renter, og det samlede rentebeløb og den årlige rentesats er oplyst. I denne situation svarer den effektive rente nemlig til den nominelle årlige rente, som er oplyst.

Til stk. 2.